

Mildred in gesprek met Ineke Duijndam

Ineke is mijn buurvrouw op de tuin. We zien elkaar zo nu en dan en praten over ditjes en datjes. Vaak kort, omdat de tuin ons roept. Tijd om eens wat langer stil te staan bij wat Ineke bezighoudt, als zij in haar tuin druk doende is.

Ineke, als gebruikelijk, wil jij je even voorstellen?

“Ik ben een babyboomer en sinds twee jaar gepensioneerd. Zowel in de Randstad als in Twente ben ik werkzaam geweest als maatschappelijk werker en indicatiesteller zorg. Ik ben een dochter van een Loosduinse tuinder en ben de oudste van vijf kinderen. Je kunt wel stellen dat ik “buiten” ben opgegroeid. Als kind hielpen we in de tuin. Dat vonden we heel gewoon. En we verdienden er iets mee. Zo moesten we kistjes papieren, tomaten plukken en deze sorteren, wegen en op de schuit zetten. Later werd alles per tractor vervoerd. Personeelsleden

hadden ook een volkstuin op de tuinderij van mijn ouders. Met een vriendinnetje had ik op de tuinderij een stukje grond, waarop wij groenten kweekten. Mijn vriendin heeft in Utrecht nu nog steeds een volkstuin. Ik ben alleenstaand en ben moeder van twee volwassen kinderen.

Tien jaar geleden ben ik vanuit Twente weer teruggekeerd naar Den Haag in verband met een baan. In Twente had ik een huis met tuin. Omdat ik hier in een flat woon, wilde ik een volkstuin. Al een paar jaar eerder was ik vanuit Twente terecht gekomen bij een camping/volkstuinvereniging ‘het Glazen Dorp’ in Monster. Een volkstuincamping, die door de gemeente Monster werd gedoogd en waar je de hele zomer mocht overnachten. Er stond een stacaravan op. Daardoor had ik een soort ‘zomerhuisje’ met tuin vlak bij zee in de buurt van mijn roots. Die vereniging is later opgeheven, werd niet meer gedoogd na het ontstaan van de gemeente Westland. In mijn huisje heb ik nog het sierbord van de vereniging. Niemand wilde het hebben, maar ik vond het leuk als aandenken.”

Je vertelde me ooit eens dat je een caravan hebt in Overijssel.

“Het is een kleintje, een oldtimer. Hij kan nog wel even mee. Nu staat hij in een prima boerenstalling. Als ik met vakantie ga, haal ik hem op en koppel hem achter de auto. Ik ben lid geworden van een kampeerverseniging voor alleengaanden. Met de leden zoeken we ergens in Nederland of net over de grens een gezellig kleinschalig kampeerterrein op, waar wij voor een vakantie ons kamp opslaan. We ondernemen dan allerlei activiteiten voor wie dat wil. Ik heb in het Reestdal (Overijssel) ooit alleen gekampeerd bij een boer. Maar dit, in verenigingsverband, is gezelliger. Mijn fiets gaat mee in de caravan. Dit kampeerseizoen heb ik bij een kleinschalig bedrijfje in Almelo een nieuwe voortent laten maken, ter vervanging van de 40 jaar oude.”

Je tuiniert hier al ruim negen jaar. Hoe ben je hier terecht gekomen?

“Na het opheffen van ‘het Glazen Dorp’ zocht ik een nieuwe tuinplek. Hier was een tuin vrij. Ik ben gevallen voor het uitzicht dat ik hier heb. Er stond al een huisje, maar dat was nog niet helemaal af. Met hulp van een voormalig tuinlid is het huisje afgebouwd. De bestaande kozijnen waren ernstig aan het wegrotten. Daarom is er weer later met hulp van een lid van ‘t Is Altijd Wat een schuifpui in gezet. Daar ben ik erg content over. Er stond ook al een kas. Die stond wel op een plekje waar ik graag wilde zitten om te genieten van het uitzicht. Met hulp is de kas verplaatst naar zijn huidige plek.”

Hoe heb je het aangepakt, toen je hier begon?

“Het terras heb ik iets verplaatst en vergroot. Er lagen allerlei paden, waarvan ik er een aantal verlegd en weg gehaald heb. Daarbij kwam ik voor een onaangename verrassing te staan. Onder de paden lag een dikke laag puin en glas met opvulzand in kapotte plastic zakken. Het was een hele klus om dat allemaal weg te halen. Daarvoor heb ik heel diep moeten spitten.

Ik heb zwarte aarde van boer Hofstede laten aanleveren om de klei wat lossere te maken. Dat was destijds in september. Ik heb toen drie weken vrij genomen om alles uit mijn stacaravan, alsmede de planten van de camping/volkstuin in Monster naar de huidige tuin te verhuizen. Van meet af aan wilde ik een siertuin ondanks mijn roots. In Twente had ik een huis met een siertuin, evenals in Monster. Ik heb dus ervaring in het aanleggen en onderhouden van een dergelijke tuin.”

Wat zijn je uitgangspunten bij het tuinieren?

“Ik schoffel nooit, alleen in mijn kasje. Ik maak de grond af en toe los met een riek. Dan komt er wat lucht in de bodem. Het onkruid, datgene wat ik niet op de tuin wil, voer ik af, zoals haagwinde, heermoes en grassen. Ik vind dat je de bodem zoveel mogelijk met rust moet laten en het bodemleven zomin mogelijk moet verstoren. In het naseizoen laat ik planten zoveel mogelijk staan. Het zaad van IJzerhard en Guldenroede haal ik weg, anders komt het overal op. Zo houd ik het een beetje in de hand. Planten die zich teveel vermeerderen, zoals Vrouwenmantel, deel ik in voor- of najaar. Vroeg in het voorjaar verknip ik de dode planten en stengels en mulch een beetje daarmee.

Voor een tweede bloei knip ik bloemen weg. Dit doe ik bij Centaura, Vrouwenmantel en Geranium Endressii. Ik gebruik veel bodembedekkers onder de struiken zoals Lelietje van dalen, twee soorten Dovenetels, Hondsdraf, Daslook, Walstro Lievevrouwebedstro en sieraardbei. Deze laatste heeft mooie rode niet eetbare vruchtjes. Bodembedekkers houden het onkruid goed tegen.

In Twente waren o.a. de Tuinen van Mien Ruys mijn inspiratiebron. Ook al mijn planten in mijn tuin aldaar, kwamen van die kwekerij. In mijn tuin hier, zijn daar uiteindelijk weer stekjes van terecht gekomen.”

Zijn er zaken waar je tegenaan loopt?

“De tuin bij mijn voormalige huis en de tuin in Monster lagen op zandgrond. Tuinieren op zand is een stuk gemakkelijker. Maar planten die het daar goed doen, zoals bv. Judaspenning, gedijen niet allemaal op klei. Andersom is natuurlijk ook het geval, zoals alle rozen. Die hebben het op kleigrond naar hun zin. Persoonlijk vind ik het tuinieren op klei lastiger. De grond is erg vast en het verplanten gaat minder gemakkelijk mede door mijn manier van tuinieren. Sommige plantensoorten doen het haast te uitbundig. Die worden dan twee keer zo groot als op zandgrond.

Het riet aan de slootkant is aardig, maar het neigt om de tuin binnen te gaan. Ik wil het bestrijden, maar wel op een milieuvriendelijke manier.

Het tuinieren op klei is weliswaar niet altijd gemakkelijk, maar al doende leer je de grond wel goed kennen. De mogelijkheden en de

onmogelijkheden ervan.

Het gebrek aan parkeermogelijkheid bij onze tuinen ervaar ik als een groot nadeel. Het is lastig als je grote spullen moet brengen.

De aanwezigheid van een toilet in het kantinegebouw is weer een voordeel.”

Hoe bijzonder is dit plekje voor je?

“Ik mag graag 's avonds omstreeks zes uur hier zijn. De weilandkant vind ik zo mooi. Je ziet dan hazen in het veld, soms een kievit en een ooievaar, de pauw en talloze ganzen. Je hoort er allerlei geluiden: van schaapjes, een kalkoen, een haan, het geschreeuw van de pauw. Die kwam, toen ik dit jaar mijn verjaardag op de tuin vierde, op visite. Hij liet heel trots en vaak zijn veren zien. Ik noem hem daarom een puberpauw, mede omdat hij nog niet helemaal volgroeid is. Roodborstjes en fazanten bezoeken mijn tuin. Dit jaar hebben eenden in een hoekje gebroed. Hier zit je heel dicht bij de natuur. Dat vind ik fijn.”

Hoe belangrijk is het bezig zijn in de tuin voor je?

“Het is lekker om buiten te zijn. Ik moet op verschillende manieren de natuur in kunnen. Dus niet alleen door te tuinieren, maar ook door te wandelen en fietsen. Maar het is fijn om een eigen plekje te hebben, waar je zomaar naar toe kunt.”

En het lid zijn van deze tuinvereniging?

“De gezamenlijke werkbeurten zijn goed. Je doet het niet alleen. Het is gezelliger om het samen te doen. Positief is ook het pompsysteem voor het sproeiwater. Als vrouw alleen is het fijn dat dit centraal wordt geregeld.”

Tip van Ineke

“Verwarming met behulp van waxinelichtjes, als je in je huisje geen kacheltje hebt. Ik zag dit bij een vriendin thuis, die een dergelijk kachelsysteem heeft.

De werkwijze is als volgt: Je hebt nodig een cakeblik, waxinelichtjes, twee terracotta bloempotten van verschillende maat. In het cakeblik doe je vier (brandende) waxinelichtjes. Op de rand van het blik plaats je de kleinste bloempot. Daaroverheen de grotere. Het gat van de grootste dek je af met bijvoorbeeld een prop aluminiumfolie. De bloempotten nemen de warmte van de waxinelichtjes op en verwarmen daarmee de omringende ruimte. Een klein vertrek is zo goed te verwarmen.”

Ineke, hartelijk dank voor je tijd. Je hebt een duidelijke opvatting over hoe je wilt tuinieren. Fijn dat je zo kunt genieten van je eigen plekje. Ik wens je veel voldoening met het bezig zijn op je tuin en hoop dat we nog lang met elkaar van gedachten kunnen wisselen.

December 2015